

KORKUMUZ BEYHUDE DEĞİL

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 02.03.2008 tarihli (34.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammed ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli kardeşler;

İmanımız iki kanatla havada duruyor veya uçuyor, ne anlıyorsak. Birinci kanadımız; Allah'tan korkma kanadıdır. İkinci kanadımız da; Allah'ın rahmetinden umutvar olma kanadımızdır. Bir kuşu uçarken düşünün. Kanatlarının birisi uzadığında on santim, öbürü beş santim. Bu kuş uçabilir mi? Dengede durabilir mi? Bir kuşun dengede uçabilmesi için havada süzülebilmesi için her iki kanadının da aynı uzunlukta olması lazımdır. Müslüman'ın iyi bir İslam hayatı, takva hayatı yaşaması demek, cehennemden korktuğu kadar cennete gireceğinden de umutvar olması demektir. Bunlardan bir tanesi uzar, öbürünün hesabından kırparsa o Müslüman dengesiz bir Müslümanlık yaşar. Çok umutvar olmak da Müslümanlık olarak olumsuz noktaya götürür. Çok korkmak da olumsuz noktaya götürür. Bunun ortası korktuğun kadar umutvar olmak, umutvar olduğun kadar da korkmaktır.

Sabah namazına kalkan bir Müslüman, önüne Kur'an'ı Kerim'i koyup Kur'an okuyan bir Müslüman niçin namaza kalktın, niçin bu Kur'an'ı okuyorsun, neden zekât veriyorsun veya Ramazan'da gün ortasında oruçlu bir Müslüman'a: "niye şimdi oruçlusun" diye sorulduğunda onun dengede olduğunu kabul ediniz cevabını tahlil edelim. Eğer cevabında: "yoksa cehenneme gireceğim, yanacağım, ateşten çok korkuyorum" çok yoğun bir şekilde hâkimse o Müslüman'dan randıman almamız mümkün değil. O oruç tutabilir, Kur'an da çok okuyabilir, hac da yapabilir ama kilitlendiği şeyin dışında bir iş yapamaz o. Evhamını, vesvesesini aşamaz. Çünkü cehennemden korkarak sadece cehennem korkusuyla hacca gidip gelen bir mü'min, sadece hac yaptığı için Allah onu affedeceğine müjde verdiği halde ne diyor? "Hacı becerip yapabilen bir mü'min, annesinden doğduğu gibi toprağına döner" buyuruyor. Bu kesin müjde. Peygamber aleyhisselamin mübarek ağzından çıkmış bir müjde bu.

Haccettin, hacda yanlışlık yaptın mı? Hayır. Eksiklik var mı? Hayır." Annenden doğduğun gün ne kadar günahsız, temizsen öyle evine, parkına, ülkeneye döneceksin" diye vaadi var Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemin Allah adına. Sadece cehennemden korkan, umut kanadı kırık olan, umut kanadında kısalık bulunan, bir Müslüman döndüğünde annesinden doğduğu günkü kadar günahsız olduğuna kendi inanmaz bir defa. Hem der ki: "Allah peygamberine ne dedirttiyse doğrudur" der. O Peygamber'in tarif ettiği gibi yüzde yüz de hac yapar: "senin bu haccından ne bekliyorsun Allah'tan" diye sorduğunda: "ya biz kim hac kim" der: "bakma sen gittik geldik işte". Hayır, sen olduğuna inanmıyorsan, sen olduğuna, işe yaradığına inanmıyorsan melekler ne yazacak senin defterine? Böyle bir hacca sen inanmıyorsun bir defa. Peygamberin vaad ettiği vaade mi inanmıyorsun, senin haccının yapılıp yapılmadığına mı inanmıyorsun? Sen, fiziki olarak git deneyen yere gittin, dön denilen yerde döndün, kurban kes dendi kurban kestini, burada konuşma dendi konuşmadın. Üzerine düşeni yaptın mı? Yaptın. Bu sevabı vermek, günahları bağışlamak kimin işi? Allah'ın işi. Sen üzerine düşeni yaptın, beklemek zorundasın. Ne bekle diyor sana? "Annenden doğduğun günkü kadar günahsız tertemiz bir bünye bekle" diyor. Bekle.

Haccet derken inandın da affettim dediğinde niye inanmadın? İşte mü'minin kanatları dengesiz olduğu zaman böyle bir sıkıntı ortaya çıkar. O mü'min Kur'an okur, Kur'an'da Allahu Teâlâ'nın kelamı kulağına gelir, Allah'la konuşur gibi Kur'an okur, ondan sonra da: "biz kim ashabın

Kur'an okuması kim" der: "bakma okuyoruz işte, gazete gibi okuyoruz". Güya tevazu gösterir. Güya Allahu Teâlâ'nın önünde alçak gönüllülük gösterir. Ama bu tuzaktır. Şeytanın tuzağıdır. Mü'min, geçen sene hacca gittik bugün namaz kılmaya gerek yok demeyi nasıl yanlış buluyorsa ben hacca gittim ama benim hacım işe yaramaz demeyi de yanlış buluyor olması lazım.

Evet, ben Kur'an okuduğum zaman Ubey ibn Ka'b gibi iyi Kur'an okuyamıyorum, bu belli bir şey. Ama ben Ubey ibn Ka'b değilim ki. Ben Medine çocuğu değilim. Ben İstanbul çocuğuyum. Elbette benim Kur'an'ımla Ubey ibn Ka'b'ın Kur'an'ı arasında fark olacak elbette. Biri Cebrail'i dinlemiş okurken, ben de bir hocayı dinledim öğrendim. Ama aynı Kur'an, aynı samimiyet varsa aynı ecre Allah bizi davet ediyor. İki fark olmasın: Ubey ibn Ka'b ayn derken sen ayn deme. Ubey ibn Ka'b "rahim" derken sen "raim" deme. Bu farklı Kur'an oldu çünkü. Bir.

İki: Ubey ibn Ka'b radiyallahu anh Kur'an okurken "Rabb'im beni bu Kur'anla cennete koyacak her harfine on sevap verecek. Kur'an okursam Rabb'im günahlarımı affedecek" diye okuyordu sen Kur'an okurken başka bir niyetin olmasın. Ubey ibn Ka'b'ın niyeti, umudu, hasreti neyse seninki de o olsun. Ee Allahu Teâlâ: "birinci hicri asırda okuyanlara yüz sevap, her asırda düştükçe mesafe azaldığı için beş sevap azaltıyorum" dedi mi? Kıyamete kadar namaz aynı namaz. Kur'an aynı Kur'an. Hac aynı hac. Cihad aynı cevap. Günahlar aynı günah. Faiz aynı faiz. Zina aynı. Her şey aynı. Cennet aynı. Birinci asrın geleceği dubleks cennetler ikinci asırdaki Müslümanların gireceği işte banliyö kısımdaki cennetler, daha sonra git gide köylere doğru açılıyor işte. Böyle mi cennet? Farklı bir cennet var mı? Hayır. Farklı bir ibadet var mı? Hayır. İslam aynı. İbadetler aynı. Korku noktalarımız aynı. İnsan olarak da aynıyız.

Onların şehveti yoktu, melek gibiydiler. Biz çok şehvetliyiz. Böyle bir fark var mı? Hayır. Onlar da şehvetleri vardı. Onlar da para düşkünüydüler. Onlar da içki düşkünüydüler. Tevbe ettiler, Allah tövbelerini kabul etti. Onlar da cinayete bulaşmışlardı. Kendi çocukları gömmüşlerdi. Onların da suçları vardı. Biz kimsek aynı onlar da bizim gibiler. Aynı gözü, aynı kulağı, aynı damarları, aynı şeyleri taşıyoruz. Bizim ashabi kiramla, o cennet vaat edilmiş insanlarla aramızda organik bir fark yok. Kimyasal bir fark yok, itikat farkı yok, ibadet farkı yok, uygulama farkı yok, tabiat farkı yok. Onlar çok böyle bir ormanın kenarında in cin olmayan yerde yaşıyorlardı da biz şehirde mi yaşıyoruz? Hayır, her şeyimiz aynı. Umudumuz da aynı, korkumuz da aynı olmalıdır. Eğer bugün hacdan geldim ne mutlu bana bugün annemden doğduğum kadar günahsızım diye inanıyorduydu bir sahabe ben de aynı şeye inanıyor olmam lazım. Bir sahabe gece kalkıp Kur'an okuduğunda sabahleyin nerdeydin? Rabb'imle beraberdim diyebiliyorsa ben niye "Rabb'imle beraberdim" diyemiyorum Kur'an okuduktan sonra. Ya okuduğum Kur'an farklı değil. Elhamdülillah. Tek bir harfinde fark yok. Ya niyetim farklı. Sen bunu ticaret için okudun o zaman, fors için okudun, stüdyoda kaset doldurmak için okudun. Allah değildi niyetin. Yoo Allah'tı. Tamam, para için okumadım, fors için okumadım, gece kimse görmedi beni zaten, sessiz sedasız okudum. Ee her şey aynı. Umudun niye farklı? Ubey ibn Ka'b, Ebu Musa el-Eş'ari ve benzerleri bir cüz Kur'an okudukları zaman nasıl kanatlanıyorlardı Allah'la beraberdim ben diye. Ben niye kanatlanmıyorum?

İşte bu sıkıntının temelinde kardeşler, ya korkuyu abartmak, ya umudu abartmak vardır. İkisi de Allah'a giden yolda tehlikelidir. Sen işte filan şeyhin eteğinden tutundun, geçen sene de zekât vermiştin, seni Ebu Bekir bile yakalayamaz. Uçtun sen, seni melekler de tutamaz bir daha. Yanlış, yanlış, böyle bir şey olamaz. Ebubekir, Ömer o hayran olduğumuz insanlar son nefeslerinde ne dediler? Ebubekir radiyallahu anh can çekişirken gelmiş herkes ne mutlu sana ne mutlu ya senden

peygamber mutlu olarak ayrıldı, senden peygamber memnundu ayrıldığında ne cevap verdi öyle değil, öyle değil, sadece sıfır olsam razıyım. Ne demek sıfır olsam? Yani öleyim ben günahım olmasın, sevabım olmasın 0, nötr hale razıyım diyor. Nötr hale razıyım diyor. Yeter ki Allah benden günah sormasın. Bu kadar müjdeleri almış insanlar bu halde oldular. Ama işi bırakıp gidip evhamlaşmaya da götürmediler. Dengede kaldılar. Allah'ın istediği de bu dengedir.

Ömer, eliyle İslam ayağa kalktı. On yıl Ümmeti Muhammed'in devletini kurdu, on yılda iki bin yıllık Sasani Devleti'ni yıkıp onun yerine İslam'ın direklerini dikti, Ümmeti Muhammed onunla iftihar etti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onu öve öve bitiremedi. Ama ölürken biliyorsunuz yaralandı, üç gün kadar yaralı kaldı, kan akıyor devamlı vücudundan yastık koymuşlar başının altına, bakın ne diyor oğlu Abdullah'a. Diyor ki: "Yavrum şu yastığı al kafamın altından" diyor, "Allah" diyor "benim böyle son nefesimde gururlu filan görmesin, başımı toprağa koy da garip görsün beni Allah" diyor. Ee bu nedir; umut var, ama heyecan da var. Biz bu maçı kazandık diye ilk dakikadan havlu atan bir sporcu kazanabilir mi? Son düdük çalmadan, aynı heyecanı korumak zorundasın.

Bizim hayatımızda en tehlikeli iki şey evham düzeyinde korkmaktır veya havlu atıp keyif sürmektir. İşte Ramazan'da mübarek fitre verdi üç fakire fitre verdi. Müslümanlıkta daha bir örneği yok işte zirve Müslüman. Ne kadar batıl bir düşünce! Allah yolunda bütün malını, bütün servetini verenler bile son nefeslerinde ödleri patladı. Abdullah ibn Avf radiyallahu anh aşere-i mübeşşereden biliyorsunuz, aşere-i mübeşşereden. Bir gün torunları yemeğe çağırılmışlar onu, ziyafet vermişler ona. O da oturmuş bakmış ki iki çeşit yemek var önünde süper ziyafet. İki çeşit yemek. Bir hurma koymuşlar önüne bir de et kurusundan yapılmış tirit diye bir yemek var. On sene önceden mi ne zaman işte kurutulmuş et. Su kaynatılıyor kaynatılıyor, onun içine ondan bir dilim atılıyor, et kokuyor. Ona da bayat ekmekleri doğruyorlar meşhur süper ziyafet işte. Önüne böyle konmuş. Tam yiyeceği zaman elini şakağına koymuş: "Ah çocuklar" demiş "ah, Mus'ab bin Umeyr benden daha iyi bir Müslüman'dır" demiş. "O şehid oldu gitti. Yahu Allah beni niye bu günlere bıraktı? Yoksa benim durumum iyi değil mi?" demiş. "Bir de önüme koyduğu yemeklere bak. İmtihandır bu yiyemem bunu" demiş. Ve yemeden kalkmış sofradan.

Nerden endişeleniyor? Yahu Musab bin Umeyr yıllar önce şehit oldu gitti. Demek onu Allah seviyordu. Bana ne biçim ziyafet veriyor Allah, demek hala imtihan ediyor beni. Yahu o ziyafet emin olun biraz kaba olacak misafire değil, evde kediye veremezsiniz şimdi. Kediler, kediler bile Avrupa'dan ithal mama yiyorlar artık. Ama bir umudu var, müthiş bir korkusu var. Aynı Abdurrahman ibn Avf radiyallahu anh Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem vefat ederken on kişiye cennete girecek diye müjde verdi. Bir tanesi Abdurrahman ibn Avf'tı. Peygamber'in ağzından aleyhissalam cennet garantisi almış bir insan. Bu çok enteresan bir nokta. Yani umutlarına bakıyorsun kendilerini cennette görüyorlar, cennette görüyorlar.

Sevban isimli bir sahabe sabah namazından çıkınca Efendimiz yanından geçmiş: "Sevban nasılsın?" demiş. "İyiyim ya Resulullah" demiş: "Ne var ne yok evinde?" "Bu gece çok mutluydum." demiş. "Nasıl mutlusun sen?" demiş Efendimiz aleyhissalam. "Bu gece Rabb'imın arşındaydım, cennetteydim, ırmaklardaydım" demiş. Efendimiz de: "Sevban kulağın duyuyor mu dediğini?" demiş. "Sen evde değil miydin?" "Evdeydim ama okuduğum Kur'an da hep kendimi arşın altında hissettim." demiş. "Allah cennetten bahsederken kendimi oralarda hissettim." demiş. Umut. Dönmüş Efendimiz aleyhissalam ne buyurmuş? "Ne mutlu, ne mutlu Sevban kuru bu heyecanı." demiş. Demek ki

gerekiyor. Allah cennetten bahsediyor, “ya Bilal-i Habeşî'nin yerleri oralar”. Zengin mal fakirin ağzını yorar gibi. Şeytan vesvesesi bu.

Hayır, hayır, en son cehennemden çıkıp en son ondan sonra cehennemin kapıları kapanacak insan, mü'min, cennetin kapısına geldiğinde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyor? Allah ona ne kadar yer hazırlayacak? Şu kâinatın yedi katı kadar büyük yer olacak cennette. En son cehennemden çıkan insan için. En son. Daha önce girenlerin hangi metreyle hesaplayacaksın yerini, yurdunu, zenginliğini. İman budur kardeşler. Dengeli iki kanatla gitmek lazım.

Hasan Basri rahmetullahi aleyh, ashaptan sonraki en büyük insanlardan bir tanesi. Çok muazzam ve hoş bir tespiti var. Diyor ki: “Allah dese ki: “Bir kişiyi cennete koyacağım. Başka kimseyi koymayacağım.” Umudumu kırmam, “o benim derim” diyor. Sonra dese ki: “Cehenneme de bir kişiyi koyacağım.” Ödüm patlar. benim o zannederim diyor. Heh iman bu işte kardeşler. Böyle olanlar yani kendisini yüzde yüz cennete, yüzde yüz de cehenneme girecek düzeyde görenler imanlarını kurtardılar, yeryüzünü imar ettiler, Allah'ın dilediği her işi yaptılar ve salih insan olarak Allah'a gittiler. Şimdi biz bu dengeyi kuramadığımız zaman iki tehlikeyle karşılaşıyoruz:

Bir: Allah nice sahabeye bile nasip etmediği haccı sana nasip ediyor, defalarca Kur'an okuyorsun, oğlun hafız oluyor kardeşim, oğlun hafız oluyor. Allah sana cennette öyle bir taç giydirecek ki oğlun hafız diye, peygamberler imrenecek seni, melekler bu peygamber zannedecek. Oğlun hafız olmuş, hala “bizim durumumuz kötü” diyorsun. Ee ne istiyorsun Allah'tan? Seni cennete de koysa burada rahatsız oldum mu diyeceksin? Senin oğlun hafız, iman ehli misin? Allah'a, meleklerine, peygamberlerine, kadere, ahirete iman ediyor musun? Ee tamam iman ehlisin, cennetliksin. Bu Allahu Teâlâ'nın vaadi, Peygamberi'nin vaadi. Ee ne versin Allahu Teâlâ sana daha mutlu olman için? Hayır, aşırı dozajdaki ilaç yatağa düşürür, mezara da düşürür.

Allah'tan korkarız, ödümüz patlar, şımarmamak için. Lakin döndük mü Kur'an'a, cennet ayetlerini duyduk mu, Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in cennet müjdelerini duyduk mu bir uçmadığım kalır benim. Cehennemi duyduğum mu gözlerimden yaş boşalır, cenneti de duyduğum mu gözlerimden yaş boşanır, biri sevincimden biri korkumdan olur.

Kardeşler,

Allah bu kâinatı yarattı. Bu kâinatın en değerli insanı olarak da Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi yarattı. Medine'de hicretten sonra ilk vefat eden sahabe Osman bin Maz'un isimli sahabedir radiyallahu anh. İlk Medine şehidi veya ilk Medine şehittir çünkü hicretten dolayı şehit oldu. Sıtmadan dolayı şehit düştü. Cenazesinde yeni iman etmiş olan ensar ve muhacirler çok duygulandılar, ağladılar. Bir kadın cenaze esnasında: “Ne mutlu sana, ne mutlu sana! Resulullah'ın hicret diyarında öldün Osman” diye böyle ağıt yakar gibi bir cümle söylemiş. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: “Sen kimi övüyorsun?” demiş. “E bu Osman'ı diyorum ya Resulullah!” “Ne çabuk da garanti ettiniz bu işleri” demiş: “Ben ki Resulullah'ım çok korkuyorum, durumum garanti değil.” demiş. “Ben ki Resulullah'ım “ لا ادري ما يد فعل بي ”. Bana ne yapılacağını bilmiyorum demiş.

Kardeşler,

Şaka değil bu. Buhari'den hadis söylüyorum. Buhari'de hadis bu. Edep budur, saygı budur. Verildikçe şımarmıyorsun. Uzatıldıkça şımarmıyorsun. Aişe annemiz radiyallahu anh bir gün durup dururken ağlamış. Efendimiz de buyurmuş ki: “Aişe ne oldu sana?” demiş. “Ya Resulullah öldükten

sonraki halleri düşündüm de çok duygulandım” demiş. “Bir de merak ediyorum, benimle orada ilgilenecek misin?” demiş. “Benimle orada ilgilenecek misin öldükten sonra?” Kardeşler, dikkat ediniz bakın ne buyuruyor: “Aişe üç yer var ki kimse kimseyle ilgilenmez orada.” demiş. “Ondan sonra bakacağız” demiş. “Biri: sıratı geçme endişesi. Biri: amellerden dolayı bekleme yeri. Bir de mahşer yeri. Burada kimse kimseyle ilgilenmez.” demiş.

Başka bir gün kızı Fatıma’ya radiyallahu anha diyor ki: “Kızım Muhammed’in kızı olduğunuza bakmayın. Herkese Allah kendi amelini soracak, haberiniz olsun.” demiş. Şimdi bu birinci kanat. Bunu uzatıyor. Bunu uzatıyor. Öbür taraftan bakıyorsun. “Ben ümmetimin büyük günah işleyenlerine şefaate edeceğim önce.” diyor. O taraftan da kanadı uzatıyor. Lakin kardeşler, bizim için önemli olan bu dengeyi kurma mücadelesini sürdürmemizdir. Özellikle bu dersimizde bu dengenin korku tarafının afete dönüştürülmesine karşı uyarı yapmak istiyorum. Bu afete dönüşebilir. Yani okuduğun Kur’an’ı şeytan, dengesizliğin yüzünden, aşırı korku yüzünden Kur’an mı okudun, şiir mi okudun değersiz hale getirir. Hâlbuki o bir satırına Allah cennet veriyordu. Sen inanmadığın için böyle bir şeye bin satırından da cennet alamıyorsun bu sefer.

Hayır, ben bir defa Allah desem cennete girerim. Bir kere de ağızdan kötü bir söz çıksa kahroldum yandım. Böyle düşünmek lazım. İman budur. Cihad budur. Elbette öyle kötü zamanlar olacak ki insanlar akşam evlerine Müslüman olarak girecekler sabahleyin Müslüman olmadan çıkacaklar böyle zaman da olacak. İşine giderken Müslüman olacak akşam evine dönerken dinini terk etmiş olacak tehlikeli zaman elbette. Yazın yollarda rahat yürüyorsun, kar yağınca dikkatli yürüyorsun. Karlı zamanlarda buzlu zamanlarda dikkatli yürüyeceksin elbette. Kayamamaya çalışacaksın. Ama “karlı zamanda yürünmez” diye bir kural yok. “Ne mutlu baharda yürüyenlere!” Böyle bir söz duyduunuz mu hiç? Baharda da yürürsün yazda da yürürsün.

Ashabı kiram çok kolay mı yürüdüler zannediyorsunuz kardeşler? Bakın Peygamber’in elini öpmek, onun mübarek sözlerini kendi ağzından kulağından duymak nasip olmuş nice insanlar, nice insanlar Peygamber aleyhisselam Efendimiz’den sonra dinden dönmediler mi? İrtidat olmadı mı? Ebubekir radiyallahu anh, Halid bin Velid’in eline bir kılıç verip: “Temizle şunları!” demedi mi? “Madem Muhammed öldü biz de zekât vermeyiz.” demediler mi? Yani onların garantisi mi vardı? Hayır, bizim zamanımız çok kötü. Bu söz yanlış arkadaşlar. Bizim zamanımızla ashabı kiramın zamanı arasında bir milim fark yoktur, tek bir milim. Ee bizim zamanımızda işte internetten çok fuhuş yayılıyor. Bırak şu işi kardeşim ya. İnternette çok fuhuş yayılıyorsa öbür siteye giriyorsun Kur’an’dan hadise kadar bin bir tane rahmet yağıyor.

Yani şu cümlenin din açısından sakıncası var. Allah azze ve celle Âdem aleyhisselamdan beri insanların imana davet ediyor. Ve iman edene cennet vaat ediyor. Âdem aleyhisselamdan Âdem’in son çocuğuna kadar herkes aynı cennete davetlidir. Aynı imana davetlidir. Eğer Allah nesillerden bir nesle biraz daha tolerans tanıyıp biraz daha kolaylık gösterse veya bir başka nesle biraz daha zorluk çıkarsa aynı cennete aynı imana davet ettiğine göre bu adaletsizlik olmaz mı? Adaletsizlik olur. Bunu Allah yapmaz. Herkesi aynı şartlarda imtihan ediyor. Şu kadar ki komşunun tavuğu kaz görünüyor. Ashabı kirama ne mutlu, ne mutlu. Neresi ne mutlu kardeşim? Evde hanımına bir söz ağzından çıkıyor gelip bakıyor ayet inmiş anında. Ödleri patlıyordu. Bir hızlı nefes alıyor niye hızlı nefes aldın diyor. “Ya Resulullah!” diye sesli konuştuğu için Hucurat suresi indi. Rezil rusvay oldular.

O kadar da kolay mı zannediyorsunuz ashabı. Yani ashabın çektiği sıkıntı bizimkiyle, başka bir nesille ölçülmesi mümkün değil. Kalbinden geçenleri Cebrail aleyhisselam getirip söylüyor. “İman

ettik ya Resulullah!” diyorlar. Geliyor Cebrail aleyhisselam “yalan söylüyorlar” diyor. “انهم منافقون”. “و الله ي شهد”. “Ya münafık bunlar, yalan söylüyorlar” diyor Kur’an’ı Kerim. Yani ashabı kiram da çok zor imtihanla karşılaştılar. İlk olmanın sıkıntısını çektiler. Hep Allah onların üzerinde ayetleri indirtti, uygulattı, karşılığında da büyük sevabı aldılar. Verdikleri emekle aldıkları sevap aynıdır. Verdiğimiz emekle aldığımız sevap aynı olacak Allah’ın izniyle. Ve cennet aynı olacak. Ama Allah tam adil gözüyle izlediği için bizi ve onları dengeyi kuruyor. Biz sadece kendi şartlarımızı çok zor görüyoruz.

Çok zor, bizim zamanımız çok kötü. Neden çok kötü kardeşim, senin zamanın neden çok kötü? Baban sinirli adam, onun için seni dövdü. Bir dakika onun karşılığında da Ömer bin Hattab radiyallahu anh otuz yaşına geldi küfürden, şirkten, puttan başka bir şey görmemişti. Babası kendinden daha kâfir birisiydi. Sen ezan okunan bir evde doğdun, doğduğun gün kulağına ezan okundu. Senin de bu farkın var. Evet, o Peygamber gördü. Sen de daha doğmadan annenin karnındayken yüzlerce dualar yapıldı, yüzlerce Yasin okundu sen iyi doğ diye. Yani o olumsuzluklarla bu olumlulukları toplayınca dengeli bir nesil olduğumuz ortaya çıkıyor.

Her halükarda kardeşler, elbette Allah’tan hakkıyla korkacağız. Ama iki şeyi unutmuyoruz: Birincisi: Allah’tan korkmak ilimle olur. Kur’an bilmekle, hadis bilmekle olur. Hayali bir korku ile mü’min yaşadığı zaman evhamlar üretir. Allah’tan korktuğu için iş yapmaz. İbadet de yapmaz. Hayır, ben Rabb’imden korkarım. Ne kadar korkarım? Aklım uçacak kadar. Korkudan aklım uçacak kadar korkarım doğru. Peki, Rabb’imden umudum ne kadar? Beni affedecek, cennetine koyacak diye aynı düzeyde. Biri fazla biri eksik değil. Bunun için kardeşler;

Bir: çocuklarımızı elinde cehennemi ile onu bunu yakmaya çalışan bir Allah’la korkutmayalım. Ama kimseye bir şey yapamayan, sevdiklerine bağış olarak cennet veren bir Allah da tanıtmayalım. Kur’an gibi tanıtalım. Allah Kahhar, Zü’ntikam, her şeyin sahibi, azap eden, kullarına cehennemi ceza olarak veren, yakan Allah ama Erhamurrahimin olan Allah. Rahmeti var. Mağfireti var. Tövbeleri kabul ediyor. Dengeli bir şekilde. Kur’an bakıyorsunuz beş ayetinde cehennemi öyle bir anlatıyor ki bu cehennemden kurtulmak mümkün değil. Bitti. O ayetler bitiyor, sayfa bitmeden cennet ayetleri başlıyor. Bir dinliyorsun ki o ayetleri bu cennet varken bu cehenneme kimse girmez zannediyorsun. Allah böyle tanıtıyor, ikisini de eşit şekilde tanıtıyor. İki yolu da açtık size diyor. Biz mü’min olarak kendi kendimize zorluk da üretmeyeceğiz. Hayal de üretmeyeceğiz.

“Babam rahmetli çok dindar adamdı. Herhalde gittiği yere beni de götürürler”. Babandan sana tarla kalmıştı, miras olarak o yeter. Kimseye babadan cennet kalmayacak. Kimseye babasından cehennem de kalmayacak. Bu dengeyi önce çocuklarımıza aşılacağız kardeşler. Çocuklarımızı bu takva dengesi üzerine oturtmamız lazım. Ve en asgari korku şekli büyük haramlara bulaşmayacak düzeyde kalmak. İlk vereceğimiz eğitim düzeyi budur. Allah’tan korkacak zina, kumar, piyango vs. ne varsa faiz bunlardan uzak duracak. Birinci düzey bu. Bu düzeyi yakalayacağız. Bu düzeyin dengesi farzları da yerine getirme düzeyidir. Yani Allah’tan korktuğu için zinaya yanaşmıyor. Zinaya yanaşmadığı gibi farzları da ihmal etmiyor. Bu bir denge.

İkinci denge mekruhlara kadar uzanan korku düzeyidir. Sünnetlere kadar uzanan umut düzeyidir. İkinci düzey de budur. Bunun ötesi evhamdır, tehlikelidir. Mesela; bir hoca efendi oturup bir saat konuştuktan sonra size genel olarak verdiği çizgi yani namaz kılıyorsun ama hele bir kıl bakalım belki lazım olur. Böyle bir çizgiye getiriyorsa sizi onun konuşmasını tekrar dinlemeyin siz. O umutsuzluk depoluyor. Onunla yol alınmaz. O belki iyi niyetle yapıyor onu ama Kur’an’ın böyle bir

üslubu yok. Kur'an'ın bir sayfası cehennem, öbür sayfası cennet ayeti. Bir sayfasında Allah "azap ederim" diyor, öbür sayfasında nasıl kâfirleri iman edince affettiğini anlatıyor.

Dengeli Müslüman olmak zorundayız. Aynı şekilde bir konuşmacının konuşmasından sonra: "Bir defa sen Sultan Fatih'in topraklarında doğmuş Türk oğlu Türk baştan cennetlik zaten. Bundan sonra kıldığın namazlar falan hız kazanmak için, cennette" filan böyle diyorsa bir daha yanaşma. Ne o kardeşim ya? Nerede bu umut dünyası böyle bedava. Peygamber aleyhisselam kızlarına söylediği cümleyi duyuyoruz. "Ben sizinle ilgilenemem üç yerde" diyor, "Muhammed'in kızı olduğuna bakmayın" diyor, "işinize bakın, ibadetinize bakın". Yani bizi sanal bir cennete sürükleyenden de hoşlanmayız. Umudumuzu kırıp karanlık bir dünyaya bizi sürükleyenden de hoşlanmayız. Ne istiyoruz biz? Ağlanacak zaman ağlatan, umutlandırıcak zaman umutlandırıcı birini istiyoruz.

Mesela; Allah Teâlâ bize böyle bir imkân sundu biz çok nimetlerin bol olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Sabah kahvaltımızda belki on çeşit yiyecek bulunuyor, ekmeğin farklıları bulunuyor, balın farklıları bulunuyor. Şimdi bizim Allah'tan korkma adına bu nimetleri tepmemiz gerekiyor mu? Hayır, hayır. Tepmemiz gerekmiyor. Ama balın bile çamını, sakızını bilmem nesini seçerek yiyen cihadını da ona göre yapmalıdır. Tamam, balı da üç çeşit ye, helal hoş olsun, afiyet olsun. Ama en azından ashabi üçe katla bari.

Ömer bin Hattab radiyallahu anh Şam'ı denetlemeye gitmiş. Hazreti Ebu Ubeyde de Şam Valisi kim bilir kime yalvardı yakardı, işte halife denetlemeye geldi, gitmiş bal bulmuş gelmiş, bakmış ki bal sofraya konacak kadar değil, çok az, şerbet yapmış onu bu sefer. Tasa koymuş, getirmiş. Ömer bakmış: "Ebu Ubeyde bunu nerden buldun?" demiş. "Ee sen geleceksin diye şöyle ettim, böyle ettim." "Ümmetin tamamı bunu yemedikçe ümmetin lideri bunu yiyemez, kaldır at bunu." demiş. Uygun görmemiş kendisine. Ama şimdi kardeşim, ümmetin tamamı bal denizinde yüzüyor. Ömer de olsa herhalde yedi ara sıra. Tamam, bal ye. Hem de çamını ye, sakızını ye, filan çeşidini ye, kestanesini yahu ne yiyeceksen ye afiyet olsun ama kardeşim bari ondan sonra da bir cüz Kur'an oku, ondan sonra da Filistinli kardeşine de bir kavanoz gönder. Çam balını sen ye tamam. Kestaneyi de ona gönder zararı yok.

Nimetlerden kaçmak gerekmiyor. Nimetlerden dolayı Müslümanlığımız kötülüğe düşmüyor. O kadar gıda alıp yara bere içinde sivilce içinde kalıyor, patlayacak yediği içtiğinden dolayı yani protein fazlalığından kuduracak hale geliyorsun ondan sonra cemaate gitmiyorsun. Niye gitmiyorsun cemaate kardeşim? Cemaate niye gitmiyorsun? Zavallılar bir hurma yiyerek cihada gittiler kilometrelerce. Şakası yok kardeşler, elimizde belgemiz var, tarihi belgemiz var. Bir torba hurmayı üç yüz kişiye yiyecek olarak verdi aleyhisselam Efendimiz. Akşamları nöbetleşerek yaladıkları o hurmaları doymak adına ve günlerce de cihad edip geldiler. Şimdi Allahu Teâlâ hurmayı lüks iftariyelik olarak verdi bize. Yani iftardan önce ashabi kiramın karnını doyurup üstüne su içtikleri yiyecek iftar açmak için bizim. Açtıktan sonra ya nasip artık ne çıkarsa önüne, ne çıkarsa artık. İyi de kardeşim, bari teravihi sen yirmi rekât hatimle kıl madem öyle. Yani nimet haram değil. Ama bedeli var.

Maaşına zam istiyorsun işten kısıyorsun. Zam yaptılar diye sen de az çalışıyorsun. Böyle bir anlayış olur mu? Hani maaşını kıssalardı sen de az çalışırdın, iki gün gitmezdin, haklısın maaştan kıstılar. Hayır kardeşim. Maaşına zam yapılmış senin Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem, Aişe annemiz buyuruyor ki: "vefat edinceye kadar üç gün üst üste ateşte pişmiş yemek yemeden gitti" diyor. Dikkat ediniz üç gün üst. Yemiş ara sıra ateşte pişen yemek yemiş. Ama üç gün üst üste hiç olmamış bu. Buğday ekmeğini tanımadan gitmiş bu dünyadan, buğday ekmeği tanımamış. Ee şimdi

Allah lütfetti kardeşim, buğdayın da kepekisini yemek zorunda kalıyorsun çünkü daha önce tonlarca buğdayı öz öz yediğin için kepekleri sonradan doktor aşıyor sana. Yani aşırı yemekten hastalanmış hale gelmiş bir nesiliz. Niye cihadımız, gayretimiz çoğalmasın? Niye haftanın üç akşamını vakfına, derneğine ayırıp Allah yolunda hizmete ayırmıyorsun?

Bu kadar nimet veren Allah'a karşı mahallenin mescidini niye gidip bir gün süpürmüyorsun? Yani yapılacak ne kadar Allah rızasını kazanmamıza yarayacak amellerimiz var, ibadetlerimiz var. Nimetler fazla ise atmamız gerekmiyor. Ama o nimetlerin fazlalığını da tuzağa dönüştürmememiz gerekiyor.

Kardeşler,

Denge budur. Bu dengeyi kuranlar yirminci, yirmi birinci, otuzuncu, kırkıncı asırda bile sahabe olarak ölürler. Allah'ın izniyle. Ama bu dengeyi kuramazsan Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem zamanında da cehenneme yuvarlanır insan. Öyleleri de oldu. Peygamber'i gören herkes cennete mi girdi? Herkes cennetlik olmadı. Ama dengeyi kurabilenler cennetlik oldular. Her halükarda bugünkü dersimizin özeti şu kardeşler, Allah bizi ödle, korkudan aklı uçmuş, delirmiş, evhamlaşmış, vesveseye düşmüş Müslüman olarak görmek istemiyor. Her gün bayram eden bir deli olarak da görmek istemiyor bizi. Ne istiyor? Namazda öyle bir ciddi ki Hasani Basri onu görenler tarif ediyorlar. Namazını tarif ediyorlar: "o namaza durdu mu, ara sıra ortadan bölünen bir ağaç gibiydi" diyorlar. Yani namaza durdu mu öyle bir hal alıyor ki bazen ağaç ortadan bölünüyor, rükûa gidiyor, bir ağaç. Namazda bir ağaç. Sağını solunu kaşıtmaz sadece okur, gözyaşları akıtır. Namazda böyle. Ziyafete oturdun mu da afiyet şeker olsun. Helal mi? Helal. Günah mı? Asla değil. Yeter ki besmele çek yerken sonra da Elhamdülillah de.

Çocuk çikolata mı istedi, al. Sonra da Mushaf'ı önüne koy. "Yavrum ben de bu çikolatadan istiyorum, oku bir dinleyeyim bakayım. Benim çikolatam da bu." Yok, hep çikolata al, hiç Kur'an okuma, kapandı çikolata fabrikası o zaman. Yani nimetlerle külfetler bizindir. Külfeti de biz katlanacağız, nimeti de biz katlanacağız dengeli olmak şartıyla. Başka türlü kardeşler, korku da bizim için sakıncalı, aşırı umut da sakıncalı. Ortasını nasıl bulacağız? İbadetle. Rabb'imiz bizden çok şeyler istemiyor. Yemeyin, içmeyin demiyor ki "yiye, için israf etmeyin, ibadet edin" buyuruyor. Allah Kur'an'da ne buyuruyor? Bu kadar güzel nimetler, bu çiçekler bu güllük gülistanlık dünya kimin için? Kim iman eden kullarına bunu haram edebilir ki? Bütün bu güzellikler iman edenler için. Kâfir de bundan istifade ediyor. Ama zehir olarak yutuyor bunu o. Mü'min istifade ediyor. Onu ibadete dönüştürdüğü için mü'mine şifa oluyor, enerji oluyor.

Evlerimiz lüks olsun mu? Olsun tabi. Bir sakıncası var mı? Hiçbir sakıncası yok. İsfraf olmasın yeter ki. Mesela bir yeri kaplayacaksın altını niye boyuyorsun ki boyayı israf ediyorsun, o israf. Ama çok lüks bir boya çeşidi çıktı onunla boyayacağım, boya. Hayat modernleştiyse masraf et. Yeter ki bunu işinin hakkından çalarak yapma. Evini yenileyeceğim diye taksit girmeye. Çünkü elinde nakit paran yoksa zaruret dışında borç almak caiz değil. Yatırım niyetiyle borç alma. Hayatın dengesini kur, en lüks evde otur, helali hoş olsun. Mesela bir apartman yaptın, çoluk çocuk, üç dört tane oğlun için apartman yaptın. Çift asansör yapmayı düşünüyorsun bayanlara bir asansör, erkeklere bir asansör, gelinler birbirlerini görmesinler. Uygun bir hareket mi bu? Evet, soru bu: "Uygun bir hareket mi?" Evet ve hayır yok. Kaç paran var onu söyle, ona göre cevap vereceğim. Yani bankadan kredi alıp bir asansör alacaksın bu lanetli bir iş. Hayır, sen zekâtını veren, vakıfların hakkını veren, derneklere yardım eden, akrabasının senin malında gözül olmayan bir Müslüman mısın, iki tane asansör yapınca

bütçen de sarsılamayacak, Allah mübarek etsin. İki tane yap, bir de yedek yap bozulunca lazım olur, yedek asansör yap bir zararı yok.

قل من حرم زينة الله التي اخرج له عباده والاطيبات من الرزق “De ki ey Peygamber! Kullarım için yarattığım bu güzellikleri kim kullarıma haram ediyor, kim bu?” Kim kaymak yemek haramdır dedi? Kim asansör binmek doğru değil dedi? Mü’minler eğer yeryüzünde bir nimetten istifade edecek en müstahak biri varsa Allah diyendir o. Kâfirin bir bardak su hakkı yok bu dünyada. Cennetten nasibi olmadığı için patla git diye Allah Teâlâ istediğinden fazlasını veriyor. Bu nimetler mü’minler içindir. Lakin işçinin aylıklarını kırıp asansör yapma. Sen merdiven de koyma evine, alt katta otur. İşçinin hakkını ödeyinceye kadar, hakka hukuka tecavüz etmeden helali hoş olsun. Çocuklar yani her gün et yeseler uygun mu? Onu doktora sor. Uygundur diyorsa ye, iç helali hoş olsun ama besmeleyle kesilmiş hayvan olsun, şüpheli olmasın. Helal hoştur.

Denge kuruyoruz arkadaşlar. Ama her gün istedikleri kadar et yiyen, sucuk yiyen, salam yiyen çocuk ben bu mahallede beş senedir oturuyorum, senin çocuğu camide niye görmedim ben hiç? Ee okula gidiyor amcası. Cumartesi, Pazar hangi okula gidiyor? Şey dinleniyor o gün. Olmadı şimdi. Şimdi terazinin bir tarafını fena bir şekilde kaydırın. Hiç mi okula gitmediği zaman yok ya? Peki okulda kılıyor mu namaz? O çocuk daha. Kaç yaşında o çocuk? 17 yaşında. Sevgilisi var, mesaj hattı var, sevgilisi için özel telefonu var, hattı ayrı, anası babası yakalamasın gizli görüşecekler. Çocuk daha zavallı, çocuk. Bıraksan dört kadınla evlenecek, çocuk. Bu dengesizlik arkadaşlar. Allah’ın haram ettiği, yasak ettiği bu. Bunu, bunu yasak ediyor Allahu Teâlâ. Demiyor ki bize yarattığı nimetlerden siz yemeyin.

Lüks arabaya binmek uygun mu? Ne kastediyorsun lüksle? Lüksle ne kastediyorsun? İşte arabanın arkasına böyle kanatlar filan yapıyorlar, üç dört tane egzoz borusu hrttt hrtt yapıyor böyle giderken. Bir dakika olmadı, olmadı. O caiz değil. Lüks olduğundan ve kaliteli olduğundan değil. İsraf o. Taksinin arkasında kanat olsa ne olur, olmasa ne olur? Bu israf. Ama bir araba süratte daha çabuk duruyor, emniyet sistemi daha güçlü, kaza yapınca hurdaya dönmüyor, çarptığı yer eziliyor sadece. Karşılığında da normal arabanın üç katı fiyata satılıyor. Sen bunu hangi parayla alacaksın? Alınanın terindeki parayla mı? Evet. Allah mübarek etsin, helali hoş olsun. Al, güle güle kullan. Ee bu üç yüz milyar. İsterse altı yüz milyar olsun. Sen bunu çoluk çocuğunun rızkını kısararak mı alıyorsun, işçinin ücretini çırparak mı alıyorsun, bankadan faizli kredi alarak mı alıyorsun? Hayır, biriktirdim. Helali hoş olsun. Ee Müslüman bir sürü arabası olmayan insan var. Ee onların daha at arabası bile yokken caiz mi bu arabayla bizim köye gitmek? Ee köye giderken at arabası al. Ne diyeyim? Ne demek caz değil mi?

Ne diyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: “Allah bir kuluna mal verdi mi o malı görmek ister kulundan”. Pinti zengin de hoş zengin değil. Adam yastığının altına, yatağının altına, odanın altına yığılmış, bunu da istemiyor Allahu Teâlâ. İstiyor ki zengine verdiği nimet görülsün. Ah Allah buna mal vermiş, lüks araba almış. Öbürüne vermemiş o da at arabası almış. Bu bir ayıp değil, günah değil. “Niye sen bu kadar fakirin olduğu yerde niye zekât vermedin?” denir bir Müslüman’a. “Niye fakirin bulunduğu yerde lüks araba aldın?” denmez. Din olarak denmez bu. Ne yapıyoruz? Denge kuruyoruz. Bu dengeyi kurduğumuz zaman en lüks tüketim malı helal bize. En iyi semtte oturmak da helal. Çift evimiz olabilir mi? Bal gibi olur. “لَا يَلَابُ فُرَيْشٍ { } إِيْلَافِهِمْ رَحْلَةَ الشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ”. Yaz-kış döneminden bahsediyor Allahu Teâlâ.

Müslüman'ın güzel bir yazlığının olmasında bir sakınca yok. Ama yazlık yaptırıp oraya da bir köpek bağlayıp on iki ay o köpeği beslemesi için belki tutarsan gülerim sana o zaman. Bu, komik bir israf bu. Yani herkes işte bir bekçi bırakıyor yazlığına. Biz de bir bekçi turalım. Adamı getiriyorsun köyünden karın tokluğuna sadece orada yetiştirdiğin marullar senin tamam mı biz gelince nisanda alırsın, Nisan'a kadar senin. Zaten nisana kadar marul yetişmiyor. Yani böyle bir karın tokluğuna, ileride sigortanı öderim. Bu olmaz. İnsanları köle gibi kullandığın anlayış. O senin kendi evinde de yapsan batıl. Bir evde hizmetçi olabilir mi? Olur tabii. Kadın çocuk okutacaktır, sılayı rahim yapacaktır, kadın dersler gidecektir. Onun yerine de gariban bir kadın evini temizliyor. Ne kadar güzel bir şey. Muhakkak evlerimizde temizlikçimiz olsun kadınlar mobilyaperestliği bıraksınlar, çamaşırhanede ibadet etmesinler başka yerde ibadet etsinler, cihada vakit kalsın, Kur'an okumaya vakit kalsın, zikre, ilme, ders okumaya vakit kalsın. Fakir fukara da bu sayede gelip ev temizleyip karnını doyursun.

Bir şartla ama: sen evde yokken erkek temizlikçi gelmesin, sen evdeyken de bayan temizlikçi gelmesin o eve. Bu dengeyi kurduysan helal hoş. Şimdi buradan ne tablo çıkardık kardeşler? İslamiyet'i içine kapanık, sadece karnını doyuruyorsun o da hurmayla başka bir şey yasak. Böyle anlamak batıl. İpi sapı kopmuş, ne yaptığı belli değil bir İslamiyet o da yanlış. Allah bizi mutedil görmek istiyor. Mutedil, dengeli, kıvamında. İbadet zamanı en ciddi Müslüman, yemeğe gelince mesela enteresan bir örnek vereyim. Şimdi yemek yerken bizim Türk örfünde konuşmak ayıptır. Ağzında lokma var, konuşma! Yemek yerken büyüklerin yanında çıt yok. Peygamber Efendimiz ne buyuruyor: "Hıristiyanlar sessiz yemek yerler. Siz muhabbet edin yemek yerken" diyor. Çünkü yemek muhabbet edildiğinde iştahın çekmeyen şeyi de yersin. Daha zevkli daha gıdalıdır yemek muhabbetle yendiğinde.

Demek ki yerken neşelenmek isteniyor. Ama namazda cep telefonun çalarsa ona bir şey diyemem. Namazda cep telefonun çalmasın. Ee yerken de muhabbet et. Müslüman'ın cep telefonu olsun mu? Olsun ama camiye girerken kapatsın bunu. Cep telefonuyla iletişim yapsın, muhabbet yapmasın, israf oluyor o zaman çünkü.

Kardeşler,

Sağ ve sol tarafta dengeli iki kanadımız olacak. Allah'tan ödümüz patlayacak. Anamızdan babamızdan çok Allah'a güveneceğiz. Bu siyasetimiz inşallah anlaşıldı. Böyle olunca bütün korkular bizim için umuttur. Bütün umutlar da korku kaynağıdır. Allah rızasına muvafık yaşamayı, huzuruna da günahlardan arınmış olarak çıkmayı hepimize nasip etsin.

Velhamdülillahi Rabbi'l alemin.